Příloha k časopisu Z ráje do ráje 2/2018

Náš Bůh je oheň spalující

ALONZO TREVIER JONES

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 2 2018

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

Obsah

Úvod 7
Náš Bůh je oheň spalující 10
Ne vůči lidem, Boží hněv nebude namířen proti lidem 11
Věčný oheň nebyl připraven pro tebe 12
Vyvol si život místo smrti 13
Bůh slíbil, že nezahyne ten, kdo si zvolí Krista 15
Kristova oběť nás osvobozuje od hříchu 15
Kristus přichází – přichází pro nás 18
Budeme tedy odděleni od hříchu nebo od Krista? 19
Je setkání s Bohem tváří v tvář něčím hrozným? 20
„Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé“ 22
Mojžíš se modlil slovy křesťanské modlitby 23
Bůh je oheň spalující – raduji se z toho 24

Náš Bůh je oheň spalující

ALONZO TREVIER JONES

Úvod

Duch prorocký nám říká: „Bůh nikdy není vykonavatelem rozsudku nad přestupníky, ale ty, kteří odmítají Jeho milost, ponechává svému vlastnímu osudu, aby sklidili to, co sami zaseli.“ (VLB 27, GC 36). Bůh se chce zjevit lidstvu ve své slávě, která pro jedny bude rozkoší vykoupení, a pro ty, kteří nechtěli přijmout slova života, bude ohněm spalujícím.

V knize „Touha věků“, nám Bůh skrze svoji služebnici říká: „Pro hřích, nechť se ho dopustí kdokoli, »náš Bůh je oheň spalující« (Žid 12,29). V každém, kdo se podřídí Boží moci, stráví hřích Duch Boží. Jestliže však někdo přilne k hříchu, splyne s ním v jedno, pak Boží sláva, která ničí hřích, musí zničit i jeho. Jákob po svém nočním zápolení s andělem, zvolal: »Viděl Jsem Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má« (1Moj 32,20). Jákob se provinil těžkým hříchem, vůči Ezauovi, činil však pokání. Přestoupení mu bylo prominuto a hřích odpuštěn, proto mohl snést zjevení Boží přítomnosti. Kdykoli však člověk předstoupil před Boha, a přitom úmyslně páchal zlo, byl zahuben. Při druhém příchodu Kristově stráví Ježíš bezbožné »dechem svých úst« a zahubí je »zjevením svého příchodu« (2Tes 2,8). Světlo Boží slávy, které dává život spravedlivým, vyhladí bezbožné“ (Touha věků 65, DA 107).

Tato brožura bratra A. T. Jonese je kázáním založeným na této myšlence. Je Boží vůlí, aby Boží lid byl náležitě připraven na příchod Páně ve slávě, a také, aby tato sláva byla zjevena v charakteru Jeho lidu. Bůh touží očistit své jméno od obvinění, která předložil ďábel.

On obviňuje Nejvyššího z toho, že Jeho moc není schopna povznést padlý lidský rod, a že Bůh, když chce zničit hřích, musí vyhladit celé lidstvo. Bohu díky za to, že všechno předzvěděl a obdaroval nás svým milosrdenstvím, v němž se můžeme uchopit naděje, že Pán nás očistí a připraví pro den svého příchodu. Lidstvo bylo velmi poctěno tím, že bude mít účast v konečném projevu slávy Nejvyššího. V komentáři k prvním třem veršům třetí kapitoly knihy Malachiáše, nás Bůh skrze Ducha prorockého poučuje:

„Všechno v našem charakteru, co nemůže vejít do Božího města, bude odsouzeno; jestli se podrobíme očišťování Páně, veškerá struska a jiné nečistoty budou stráveny. Jako vyvolení Páně budou přijímat světlo určené pro tuto dobu a nebudou vedeni k vyvyšování sami sebe. Nebudou si vytvářet měřítko, kterým by posuzovali svůj vlastní charakter, protože Pán určil svoje měřítko, podle kterého bude prověřován každý. Neexistuje jedno měřítko pro chudé a jiné pro bohaté, protože všichni budou posuzováni zákonem, kterým nám přikazuje, abychom milovali Boha nade vše a svého bližního jako sebe samého. Nebeský poklad, získají ti, kteří ukládali svůj poklad v nebi. Bůh nám dává světlo a příležitosti, abychom se učili od Krista, abychom Mu mohli být podobní v duchu i charakteru, nemáme se však přizpůsobit nějakému lidskému měřítku. Máme přijmout Boží pravdu do srdce, aby mohla usměrňovat život a formovat charakter…

V tomto textu Písma je popsán očišťující a zušlechťující proces, který uskutečňuje v srdcích lidí Pán zástupů. Tento proces je pro člověka velmi bolestný, ale pouze tak mohou být plevy odstraněny. Nezbytně musíme podstupovat tyto zkoušky, protože jimi jsme přivedeni do blízkosti našeho nebeského Otce, a k poslušnosti Jeho vůle, abychom Mu mohli obětovat oběti v spravedlnosti.

Mistr vidí, v čem potřebujeme být pročištěni pro Jeho nebeské království. Nenechá nás v peci, abychom byli zcela stráveni. Tak jako ten, který pročišťuje a zušlechťuje stříbro, tak Bůh pozoruje své děti, a sleduje proces očišťování, dokud v nás neuvidí odrážet svůj obraz. I když často cítíme kolem nás roznícený plamen soužení a někdy se bojíme, že budeme zcela stráveni, přesto láskyplná Boží péče o nás je

v této době právě tak velká, jako triumfující svoboda ducha, kterou prožíváme. Pec má očistit a zušlechtit, ale ne strávit a zničit. Bůh nás ve své prozřetelnosti zkouší, aby nás pročistil jako syny Léví, abychom Mu mohli přinést oběti v spravedlnosti“ (7ABC 220).

„Sláva Jeho tváře, která je pro spravedlivé životem, bude pro bezbožné stravujícím ohněm. Protože pohrdl láskou a opovrhl milostí, bude hříšník zahuben.“ (Touha věků 417, DA 600).

„Převládá-li duch svatosti a dokonalosti v srdcích těch, kteří vyznávají Kristovo jméno, podobá se zušlechťujícímu ohni, stravujícímu usazeninu a rozptylujícímu temnotu“ (1T 232).

„A tak spravedliví slaviti budou jméno tvé, a upřímí přebývati před oblíčejem tvým“ (Žalm 140,14).

Vydavatelé

Náš Bůh je oheň spalující

Pán přichází! Přichází s mocí a velikou slávou. „Bůh náš je oheň spalující“ (Žid 12,29). „O časech pak a chvílích, bratří, nepotřebujete, aby vám psáno bylo. Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde. Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdou toho.“ (1Tes 5,1-3). I když je pravda, že o čase a chvílích vám není třeba mluvit, tak přece je něco, co je spojeno s Jeho příchodem, o čem bychom měli hovořit a o čem bychom měli po celou dobu přemýšlet – to znamená – o důsledcích Jeho příchodu, neboť On přijde „v plameni ohně, kterýž pomstu uvede na ty, jež neznají Boha a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista, kteříž pomstu ponesou, věčné zahynutí, zahnáni jsouce od tváře Páně a od slávy moci jeho“ (2Tes 1,8.9).

A opět je napsáno: „A tehdy zjeven bude ten bezbožník, kterého Pán zabije duchem úst svých a zkazí zjevením jasné přítomnosti své“ (2Tes 2,8).

Když tedy přijde On ve své slávě, bude to „stravující“ sláva, zcela spalující všechny bezbožné, to znamená všechny, v nichž bude nepravost.

A znovu můžeme říci: „Aj, den Hospodinův přichází přísný, a zuřivost a rozpálení hněvu, aby obrátil tu zemi v poušť, a hříšníky její z ní vyhladil… A navštívím na okršlku země zlost, a na bezbožných nepravost jejich (Iz 13,9.11). Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže?“ (Mal 3,2). To je otázka! Když Ježíš je „oheň spalující“ a když přijde, a uzříme Ho takového jaký je, tak se budeme muset setkat s tímto „spalujícím ohněm“, kterým On je, a nebude před Ním úniku.

V době svého příchodu nebude Ježíš nikomu stranit, přesně tak, jako nikomu nestranil ani dříve. „Neboť u Boha není přijímání osob“ (Řím 2,11). A tak, jako je jisté, že On je tím, kým je a že přijde tak, jak chce, a že Ho uvidíme takového, jaký je, tak stejně je jisté i to, že

my všichni – každý z nás – budeme hodnoceni podle toho, jací jsme. V ten den už nebude možná změna charakteru, nebude už místo pro to, abychom se změnili!

Ne vůči lidem, Boží hněv nebude namířen proti lidem

V tento den bude zjeven Boží hněv nikoli vůči lidem, ale vůči lidským hříchům a dopadne pouze na ty, kteří se ztotožňují s vlastními hříchy. „Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících“ (Řím 1,18). A pouze tenkrát, když člověk přilne ke své bezbožnosti, když „skrze nepravost nasazuje Pravdě pouta“, pouze tehdy na něj dopadne Boží hněv z nebe, hněv Boží není namířen vůči člověku, ale vůči hříchu, ke kterému člověk přilnul a nechce se ho vzdát. A když se hříchu křečovitě drží, musí nést následky své volby, až přijde čas odplaty. Uvedu ještě jednou, co je napsáno: „Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících.“

Pokračujme tedy od místa, kde jsme naposledy skončili – „A tehdy zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst svých a zkazí zjevením jasné přítomnosti své, kteréhožto nešlechetníka příští jest podle mocného díla satanova, se vší mocí a divy i zázraky lživými, a se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži, a aby odsouzeni byli všichni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost“ (2Tes 2,8-12). „… Neuvěřili pravdě“. Věděli o ní, byla jim představena, jejich srdce jim šeptala, že je to Pravda, Duch Boží jim řekl, že je to Pravda, jejich svědomí jí dalo za pravdu ve všem, ale oni jí neuvěřili. „oblíbili si nepravost“, Pravdu pošlapali a zavrhli, a proto se zjeví Boží hněv z nebe a zasáhne je.

Jak jsme tedy zjistili dříve, Boží hněv není namířen proti bezbožným, ale spíše proti těm věcem, v kterých mají zálibu, proti tomu, k čemu přilnuli a čeho se nechtějí vzdát. Až nakonec v onen velký den, kdy bude probíhat soud, a po pravici a levici budou stát všichni lidé, kteří kdy žili. Ti na levé straně, odejdou „do ohně věčného" – kvůli „ďáblu i andělům jeho" (Mat 25,41). Pán učinil všechno, aby žádný člověk nezakusil tento oheň. Syna svého dal, aby je zachránil, aby nikdy nemusel zakusit tyto plameny. Tento oheň nebyl připravený pro člověka. Pán nechce, aby lidé byli ztraceni, ale budou muset jít do ohně proto, že tam bude společnost, kterou si sami zvolili, tam bude i ten, s kterým se spojili a od něhož se nechtěli oddělit. Proto Pán říká: „Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho" (Mat 25,41).

Věčný oheň nebyl připraven pro tebe

Až tato slova (Jděte ode mne…) budou pronesena, bude Bůh v tento den a Pán Ježíš v tuto hodinu naplněn stejným smutkem, jako v hodině Ježíšovy trýzně na kříži. Bude naplněn smutkem, že tito lidé musí odejít na místo, které nebylo připraveno pro ně. Nedělá Mu žádnou radost, že tam vůbec někdo bude. Všichni, kteří zahynou kvůli hříchu, se kterým se nerozlučně spojili. A protože jejich volba byla neodvolatelná, obdrží jednoduše v plnosti to, co si v podstatě sami zvolili. Vždy si mohli volit, ale přilnuli ke své volbě, a když ponesou její následky, opravdu nebude místa pro naříkání. Bůh učinil všechno, co mohl, ale oni to nechtěli přijmout.

Je tedy skutečností, že Pán nechce, aby něco z toho přišlo na kteréhokoliv člověka, ale protože „náš Bůh je oheň spalující", musí to tak být. Bůh je ohněm spalujícím a přijde uprostřed ohnivých plamenů, aby odplatil za nepravosti. Každého, kdo se spojil s nepravostí, potká právě tento osud.

„…kterýž pomstu uvede na ty, jenž neznají Boha" (2Tes 1,8). Měli možnost poznat Boha. Mnozí vyznávali, že znají Boha, ale popřeli Ho

svými skutky. Měli formu pobožnosti – vyznání – ale popřeli moc spočívající v této pobožnosti. Jistě znáte tato slova: „Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejci, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači, nestřídmí, plaší, kterým nic dobrého milé není, zrádci, přívažčiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli Boha, mající způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce, a od takových se odvracuj. Nebo z těch jsou i ti, kteříž nacházejí do domů, a jímajíce, vodí ženky obtížené hříchy, jenž vedeny bývají rozličnými žádostmi… při víře spletení (zvrácení ve víře, neosvědčení ve víře, kteří ve víře selhali)“ (2Tim 3,1-6.8). A záhuba na ně přijde, ne proto, že neměli šanci, ale proto, že pohrdli všemi šancemi, jaké měli. Měli možnost poznat Boha, ale zahodili veškerou příležitost, jakou jim Bůh kdy dával, aby Ho mohli najít a poznat, když se jim zjevoval.

U Boha je všechno jasné. Ježíš však řekl: „A slyšel-li by kdo slova má, a nevěřil by, já ho nesoudím; nebo nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych spasen učinil svět. Kdož mnou pohrdá a nepřijímá slov mých, má, kdo by jej soudil.“ (Jan 12,47-48).

Vyvol si život místo smrti

Dovolte, abychom si nyní pověděli, kdo je tím soudcem. Není to Kristus, On sám říká, že jím není. Ani Bůh není tím soudcem. Kristus řekl: „A slyšel-li by kdo slova má, a nevěřil by, já ho nesoudím…“; On tedy není tím soudcem. Ale je takový soudce, který soudí, a myslím si, že ho můžeme najít. Podívejte se znovu: „A slyšel-li by kdo slova má“ (Jan 12,47). Soudcem je Slovo Boží. Je to Boží slovo života, protože je to Slovo od Boha. Boží slovo života je věčné, protože život Boha je věčný. Máme tu tedy co do činění se Slovem věčného života. To Slovo je vyřčeným Slovem. Všichni lidé ho slyší. „A slyšel-li by kdo slova má, a nevěřil by“ a také „Kdož mnou pohrdá a nepřijímá slov mých“ (v. 48) – tato slova jsou slova života, protože když přichází k vám, ke mně, ke každému člověku, přináší všem život věčný. Přináší „Slova

věčného života“, život věčný tomu, k němuž pronikají. Když někdo pohrdá Slovem, pohrdá životem věčným. A když si volí pohrdání věčným životem, volí si věčnou smrt. Je to svobodná volba člověka, odmítnout život věčný a tím, volit smrt.

Když ho (člověk) tedy smrt, kterou si zvolil, dostihne – kdo ji na něho naložil? Kdo ho uznal hodného smrti? Kdo ho odsoudil? Kdo ho odsoudil na smrt? – Pouze on sám. Nikdo jiný nepřipadá být brán v úvahu. Bůh učinil pro člověka všechno, co mohl - předložil mu život věčný, a obklopil ho radami všeho druhu. Kdyby je jenom přijal; poznal by Jeho přitažlivost, a krásu, jakou jenom Boží pravda může mít, pro lidské srdce. Duch Boží řekl: „To je správná věc, to je Pravda“. Ale on našel „zalíbení v nepravosti“. Tím, že odmítl Slovo, Slovo věčného života, odmítl vlastně život věčný, a zvolil si věčnou smrt. Když si zvolil (vybral) věčnou smrt, nedostává nic více než to, co si sám zvolil. On sám se započítal do počtu těch, kteří zasluhují přesně to, co je potká.

Když Pavel a Barnabáš pobývali v Antiochii, a Židé se postavili proti nim a rouhali se tomu, co hlásali pohanům, tito mužové se směle ohradili a řekli: „Vám mělo být nejprve mluveno slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života, aj, obracíme se ku pohanům“ (Sk 13,46). Všimněte si, že neřekli „pokládáme vás za nehodné věčného života“. Ne, ale (to vy) „se pokládáte za nehodné věčného života“. Každý člověk, kterého čeká zničení, sám vynese nad sebou tento rozsudek.

V celém Písmu svatém je možné najít tuto myšlenku – Boží hněv není namířen proti osobě, ale proti tomu k čemu se tato osoba připoutala. Bůh trestá především hřích, Jeho hněv je namířen proti bezbožnosti a nepravosti. On učinil všechno, co mohl, aby oddělil lidi od hříchu, a proto v onen „den hněvu“, kdy přijde a zjeví se světu, spatří Ho celý svět, pouze a výlučně jenom hřích bude tím, co přivádí Boží trest.

Bůh slíbil, že nezahyne ten, kdo si zvolí Krista

Co více mohl Bůh učinit, kromě toho, co vykonal, aby odstranil hřích? Dal svého jednorozeného Syna. Kristus dal sebe samého, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16) On se přimlouvá za každého člověka, který věří, že nezahyne. Boží slovo neříká – což je příliš často mylně interpretováno – „že tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo v něho věří, »nemohl zahynout«“, ale říká: „nezahynul, ale měl život věčný“…

Tím že Bůh dal svého Syna, dal tímto darem i možnost, záchrany pro každého člověka to, jestli bude někdo spasen, závisí na tom, co si sám zvolí. Pán nás nespasí proti naší vůli. Bůh zajistil pro každého z nás možnost záchrany v daru Ježíše Krista, abychom byli spaseni. Záleží na nás, zda si volíme spasení, které nám Pán nabídl, a přijímáme kříž, v němž nám On dává jistotu spasení.

Ale když si někdo volí Krista a věří v Něho, už neexistuje pochybnost v otázce spasení. Přichází jistota. Proto verš, v němž tato jistota je obsažena, zní: „ Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Víra v Ježíše Krista odstraňuje každou nejistotu a dává absolutní jistotu v otázce spasení. A každému člověku, který věří v Ježíše, Bůh říká, a zároveň slibuje: „Nezahyneš“. Každému člověku na světě, není důležité jak je hříšný, Boží poselství hovoří o tom, že Bůh rozhodl, určil a potvrdil, že žádný člověk, který věří v Ježíše Krista „nezahyne“. To je dobrá nabídka. Nekonečně poctivá a nekonečně velkomyslná. Tak poctivá a velkomyslná jako sám Bůh!

Kristova oběť nás osvobozuje od hříchu

Odmítnutí hříchu je jedinou cestou ke spasení. „A nazveš jméno jeho Ježíš; on zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich“ (Mat 1,21). Tedy ve chvíli, kdy přijímám Jeho nabídku s takovou jistotou, jako věřím v Ježíše Krista – „nezahynu“. Ale zároveň přijímám podmínku,

že zanechám hřích. Souhlasím s tím a vyjadřuji svoji touhu být oddělen od hříchu a ochotu se od něho odloučit. Písmo říká: „Vědouce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha“ (Řím 6,6). Cílem Kristovy oběťi je tedy umrtvení hříchu. Nikdy na to nezapomeňte. Rychle se toho navždy uchopte. Kříž Ježíše Krista – ukřižování Ježíše Krista – má za cíl zničení hříchu. Díky Pánu, že tohoto cíle bude dosaženo. Přečtěme si tedy celý verš: „To vědouce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu“ (Řím 6,6). V těchto verších je obsažena nejenom zpráva o zničení hříchu, ale i o vysvobození z jeho otroctví. „Nebo hřích nebude panovat nad vámi“ (v. 14). Sledujme tuto myšlenku, v celé této kapitole. V následujícím verši je obsažen celý svět křesťanského vítězství a radosti. „Nebo kdo umřel, ospravedlněn je od hříchu“ (v.7). Kdo je ukřižován, kdo přijal smrt Ježíše Krista a je ukřižován s Ním, je tím, kdo je osvobozen od hříchu. „Jestliže jsme pak zemřeli s Kristem, věříme, že spolu s ním také živi budeme“ (v. 8). Ale jak žil On? V hříchu snad? Nikdy nezhřešil. A tak, když žijeme s Ním, je jisté, že žijeme osvobozeni od hříchu.

„Vědouce, že Kristus vstal z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje“ (v. 9). Smrt si nemohla udržet svoji vládu, protože On vydal sebe samého pod její panování, ale nemohla Ho zadržet (přemoci), protože byl oddělen od hříchu. Ze stejného důvodu smrt nemůže zadržet (přemoci) ani nikoho jiného; Dokonce, i když vládne, tak nemůže zadržet člověka osvobozeného od hříchu. „Tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem. Nepanuj tedy hřích v smrtelném těle vašem, tak abyste povolovali jemu v žádostech jeho. Aniž vydávejte údů svých za odění nepravosti kterémukoli hříchu, ale vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto vstávše z mrtvých a jsouce živi, a údy své vydávejte za odění spravedlnosti Bohu. Nebo hřích nebude panovat nad vámi“ (v.11-14).

Apoštol zde říká, že hřích nebude nad námi panovat. Nedovolte tedy hříchu, aby vládl ve vašem těle, ve vaší mysli. Dále čteme: „ Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buďto hříchu k smrti, buďto poslušenství k spravedlnosti?“ (v. 16) A v následujícím verši čteme:

„Ale díky Bohu, že byvše služebníci hřícha, uposlechli jste z srdce způsobu učení toho, v kteréž uvedeni jste“ (v. 17).

Kristova oběť nám dává nejenom svobodu od hříchu, ale činí člověka služebníkem spravedlnosti. Následující verš nám hovoří o tom, že služba spravedlnosti vede k „posvěcení“, a posvěcení k životu věčnému. Bez svatosti „nikdo neuzří Pána“ (Žid 12,14).

Je tedy naprosto jasné, tak jasné jako den, že jedinou pravou přípravou na příchod Páně je oddělení se od hříchu. Je tedy jedno, zda mluvíme o příchodu Páně, a o znamení času, nebo se připravujeme na tuto událost jakýmkoli jiným způsobem, n. př. tím, že prodáme všechno a rozdáme chudým – pokud se neodloučíme od hříchu, pokud nebude centrem našeho přemýšlení touha, abychom byli zcela odděleni od hříchu a stali se služebníky spravedlnosti ku posvěcení (a posvěcovali se), nepřipravujeme se vůbec na příchod Páně, naše vyznání je naprostým klamem. Nemusíme si přiznat, že klameme sami sebe, ale, pokud naším stálým uvažováním není úplné oddělení se od hříchu, naše vyznání je klamem.

Vyznání, že jsem adventista – adventista sedmého dne, očekávám příchod Páně, hlásám lidem, že příchod Páně je už přede dveřmi, sleduji znamení času – to všechno je správné, naprosto a navždy správné, ale pokud toto všechno dělám, ale chybí mi jediná věc – výlučná touha, abych byl naprosto oddělený od hříchu a od služby hříchu – moje vyznání jako adventisty – je klamem; protože jestli nejsem oddělený od hříchu, nemohu vůbec radostně vyjít vstříc svému Pánu. Pokud tedy moje výlučná jediná touha není oddělení se od hříchu a od služby hříchu, vůbec se nepřipravuji na příchod Páně!

Dnes by tedy bylo třeba na tomto místě položit všem adventistům sedmého dne otázku: Připravujete se na setkání s Pánem, kterého bez svatosti neuzří žádný člověk? Zeptám se vás ještě osobněji: Jste připraveni, setkat se s Pánem? Není třeba, abych vám vyprávěl o tom, jak blízko je příchod Páně. Znamení se množí na tváři celé země, jste adventisté, to všechno znáte, ale je velmi důležité zeptat se vás: Jste odděleni od hříchu? A když jste odděleni od hříchu, pak jste připraveni

na setkání s Pánem. Náš Bůh je oheň spalující a nemá smysl utíkat před tím. Je takový, jak se v Písmu představil. Nepotřebujete si namlouvat, že Pán je čímkoliv jiným než tímto ohněm spalujícím. Osvojte si tuto myšlenku. On to řekl, a čím dříve vy nebo já přijmeme tuto myšlenku, tím lépe.

Kristus přichází - přichází pro nás

Kristus přichází – vypravujeme o tom, že přijde pro nás. Přichází v plamenném ohni, jako oheň spalující: A já se ptám: Jaký by mělo smysl hovořit o Jeho příchodu, pokud nejsme připraveni setkat se s Ním v tomto spalujícím ohni? Ignorování této otázky se stane kamenem úrazu každého člověka. Protože toto je věčná Pravda.

Vzpomeňte si, že Boží slovo nejenom říká, že Ho uzříme, ale že Ho uzříme takového, jaký je (1Jan 3,2). Znamená to, že Ho uvidíme jako oheň spalující – a já se z toho raduji. Díky Pánu! Apoštol Jan Ho viděl takového, jaký je – tak, jak i my Ho uzříme, a co uviděl? Uvedu jen několik popisů: „a oči jeho jako plamen ohně“, „nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící“, „I zaskvěla se tvář jeho jako slunce“. „A roucho jeho… skvoucí a bílé velmi jako sníh, ješto tak bílého žádný bělič na zemi učinit nemůže“ „a roucho jeho… bílé jako světlo. (Zj 1,14.15; Mk 9,3; Mt 17,2). Pronikavá bělost, spalující jas. To je On. A to je On, takový, jaký bude v době svého příchodu, a bez svatosti Ho nikdo neuzří. Bez oddělení se od hříchu nikdo neobstojí!

V takovém případě se nabízí otázka týkající se vás i mne, platná nyní i po všechny časy: Jak se oddělíme od hříchu, abychom mohli vyjít vstříc Tomu, který je ohněm spalujícím? Jak, jak, jak?!

Podívejme se, každý sám na sebe a na svůj charakter. Podívejme se na ty špatné vlastnosti, které v nás sídlí, boje, které svádíme, žádosti, které máme, abychom přemohli chorobné představy a oddělili se od veškerého zla proto, abychom skutečně mohli být připraveni. Kdy je čas na tuto přípravu? V tom krátkém čase, který ještě zbývá mezi dnešním

dnem a dnem Jeho příchodu – je ještě na to čas. A kdy nastane ten okamžik, kdy vy, či já budeme hotovi a odděleni od hříchu, abychom byli připraveni na setkání s Ním v ohni spalujícím? Odpověď zní – Nikdy. Ta chvíle nikdy, nikdy nenastane!

Budeme tedy odděleni od hříchu nebo od Krista?

Co si tedy počneme? Nechápejte mě špatně. Neříkám, že nenastane nikdy chvíle, kdy budeme odděleni od hříchu. Říkám jen, podívejme se na sebe, a uvidíme, jací jsme – jak jsme plní špatných charakterových vlastností a jak nevelký pokrok jsme učinili v jejich přemáhání. Položme si otázku: Kdy nastane konečně čas, v němž vy, či já, se natolik oddělíme od hříchu, abychom se mohli s Ním setkat v plamenném ohni? Tento čas, jak jsem uvedl, nikdy, nikdy nenastane.

Nechť je ale požehnaný Pán! Je čas, abychom se oddělili od hříchu. Nikdy nenastane taková doba, kdy bychom mohli vykonat toto dílo SAMI, PRÁVĚ NYNÍ je čas, abychom se oddělili od hříchu. Čas na oddělení se od hříchu je jednoduše právě NYNÍ, Boží slovo říká: „Aj, nyní je čas příhodný, aj, nyní dnové spasení“ (2K 6,2). Pouze Bůh nás může oddělit od hříchu. Ježíš to koná a vykoná to jednoduše NYNÍ. Ať je požehnáno Jeho Jméno.

Každý by měl pochopit, že jediným způsobem, jakým Bůh odděluje, od hříchu, je přetavení skrze spalující oheň Jeho přítomnosti. Jediná možnost, jak vy, nebo já můžeme být odděleni od hříchu, abychom se setkali s Bohem – jakým On je, v plamenném ohni, jímž On je – v onen velký den, je setkat se s Ním DNES, setkat se s Bohem ve spalujícím ohni, kterým je On sám. Jediný způsob, jak se připravit na setkání při Jeho příchodu v onen velký den, je setkat se s Ním dnes. Protože Jeho příchod do srdce člověka probíhá v této chvíli, a to tak skutečně, jak v onom dni, kdy přijde na tuto zem. Ježíš říká: „Neopustím vás sirotků, přijdu k vám“ (Jan 14,18). Ale pamatujte na to, že když On přijde k nám v onen velký den, nepřijde jinak, než jako spalující oheň.

Poslechněte si slova: „…jestliže kdo uslyší můj hlas a otevře mi dveře“ – co říká dále? – „vejdu k němu“. Nádherné! Díky Bohu! On je „ohněm spalujícím“ a když „vstoupí“ do vás, tak ve vás vypálí veškerý hřích tak, abyste v době Jeho příchodu na nebeských oblacích – v ohni spalujícím – mohli Mu vyjít vstříc plní radosti, přes spalující oheň, jímž On je.

Slyšíte, co nám Ježíš říká? „Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, VEJDU K NĚMU“ (Zj 3,20). Opravdu slyšíte Jeho hlas? V takovém případě otevřete dveře vašeho srdce dokořán a nechte je navždy otevřené. Přivítejte Ho ve spalujícím ohni, v takovém, jakým je On sám, a ten planoucí oheň Jeho přítomnosti vyleptá veškerý hřích v každém z vás, důkladně vás očistí a připraví na setkání s Ním ve spalujícím ohni v onen velký den.

Je setkání s Bohem tváří v tvář něčím hrozným?

Když se setkáme s Ním v „plamenném ohni“, když Ho uvítáme dnes, jako ten „spalující oheň“ v nás, budeme se pak bát vyjít Mu vstříc v onen den, kdy přijde jako „oheň spalující“? Ne, budeme totiž na to připraveni, protože víme, jak požehnanou věcí je poznat Ho jako „oheň spalující“, jaké požehnání nám to přineslo. S největší rozkoší Mu pak vyjdeme vstříc v onen den, v kterém se On zjeví z nebe v plamenném ohni. „Náš Bůh je oheň spalující“. Nechť je požehnán Pán!

„Ale kdo bude moci snést den Jeho příchodu? A kdo ostojí, když se On ukáže? Nebo On je, jako oheň rozpouštějící“ (Mal 3,2). To je ono! V takovém případě, když Mu vyjdu vstříc už nyní, ve spalujícím ohni, kterým On je, setkám se s Ním v ohni, který rozpouští a očišťuje. „I sedne, přehánět bude a přečišťovat stříbro, a přečistí syny Léví, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětujíce oběti v spravedlnosti“ (v. 3). To je odloučení se od hříchu, to je očištění od hříchu. A to nás staví na místo, na kterém obětujeme Pánu oběť spravedlnosti, stáváme se služebníky spravedlnosti k posvěcení, tak

abychom mohli vyjít vstříc Pánu. Nechť je tedy Pán požehnaný za to, že je ohněm spalujícím – že je „ohněm rozpouštějícím“.

Podívejme se znovu na výraz použitý v knize Zjevení: „…a oči jeho jako plamen ohně“. V tento den Jeho oči spočinou na každém z nás a prohlédne nás skrz naskrz. A když Jeho oči, které jsou jako plamen ohně, spočinou na každém z nás, tak co tento pohled způsobí v každém, kdo je úzce závislý tělem i duší na hříchu? Tento pohled stráví hřích spolu s hříšníkem, protože on nechtěl být od hříchu oddělen. A dnes, v této chvíli, jsou Boží oči přesně takové, jaké budou v onen den. I dnes jsou Jeho oči jako plamen ohně a „všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše“ (Žid 4,13). Nádherné! Jestli všechno je nahé a obnažené před očima toho, jemuž musíme složit účet (NBK) (vše je nahé a odkryté před očima toho, jemuž se budeme zodpovídat /KMS/), nezávisle na tom, zda chceme nebo ne. Proč to nevzít na vědomí, přijmout, že je to tak a předložit před Pána všechno, z čehož musíme vydat počet? A když odhalujeme před Ním náš život a poddáváme se tomuto plamennému ohni slávy Jeho zářících očí, zeptejme se: Jaký to bude mít výsledek? Tyto ohnivé oči nás prohlédnou skrz naskrz, vypálí veškerý hřích, veškerou strusku a přetaví nás tak, že On v nás uvidí svůj obraz.

Je psáno, abychom sloužili Pánu „jako z upřímnosti“ (2Kr 2,17). Opravdová upřímnost je, jako přeceděný med. Med se stále cedí, dokud není čirý, když si ho prohlížíme pod světlem – dokud není „sine cera“ – bez vosku [anglické slovo sincere – upřímný“ – pochází z latinského výrazu, sine cera, které znamená doslovně „bez vosku“ – pozn. překl.]. V důkladně přecezeném medu není ani stopa vosku („cera“) Takovým se staneme, když budeme v souladu s Jeho slovy a to je tak jisté, jako to, že jsme křesťané. Bůh nás očišťuje Kristovou krví a pohlíží na nás ve světle Pána. Tehdy i svět uvidí toto světlo. Proto je psáno: „Vy jste světlo světa“.

„Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé“

Žalmista říká: „Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodím-li já cestou odpornou tobě“ (Žalm 139,23-24). To je slovo platné i pro dnešek a v každé době. A jiné verše mu přizvukují: „Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal. Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka. Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest vědom jsi. Než ještě mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všecko víš. Ze zadu i ze předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku svou“ (v. 1-5). Jiný překlad zní: „Zezadu a zepředu jsi mě obklopil a položil jsi na mě svoji ruku“. To je skutečnost. Obklopil nás zezadu a zepředu, a Jeho ruka spočívá nad námi. Zda to přijímáme, to je jiná věc, ale taková je skutečnost, že je tomu přesně tak na celém světě s každým člověkem. Ukazuje to, jak všechny věci jsou obnažené a odkryté před očima Toho, kterému musíme vydat počet. Když je tedy skutečností, že On nás prozkoumal a poznal, zkoumá a poznává celý čas, tak proč to nevzít na vědomí a mít z toho užitek? Proč tedy nevyslovíme před Ním slova: „Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má“. Proč? Za jakým účelem? „Podívej, chodím-li já cestou odpornou tobě“. Ach, ano, tato situace mně staví před Jeho tvář, aby se Jeho pronikavé, zářící oči podívaly na mě a prozářily mne jako oheň a prozkoumaly, zda nekráčím cestou záhuby (tobě odpornou)! A protože On je ohněm spalujícím, vypálí ve mně všechno a povede mne (nás) věčnou cestou.

Jediný správný způsob, jak uniknout planoucímu ohni v onen velký den, je přivítat Ho v tomto ohni už dnes. Proto to zopakuji ještě jednou: Nikdy nedovolme, aby nám unikla skutečnost, že „náš Bůh je oheň spalující“ a jediná jistá cesta, po které můžeme uniknout planoucímu ohni v onen velký den, kdy nebude šance, abyste se změnili, abyste učinili správné rozhodnutí, je přijmout dnes tu požehnanou proměnu, které dosáhneme dobrovolným, radostným uvítáním našeho Boha, který je ohněm spalujícím.

Připomeňme si Mojžíšova slova: (Když se Mojžíš přibližoval Bohu stále více a více, řekl) „Ukaž mi, prosím, slávu svou!“ (2M 33,18). To je přesně to, co vykoná v onen velký den, který je těsně před námi;

On přichází „na nebeských oblacích s velikou mocí a slávou“ (Mt 24,30). V onen den Jeho sláva přikryje nebesa a naplní zemi. V tento den bude Ježíš „oděn jasem bezmezné slávy“ [autor neuvádí zdroj citátu] a „uzří ho všeliké oko“. Kdo to však snese? To je otázka, a odpověď na ni zní: Pouze ti, kteří se modlili a kteří se i nyní modlí v křesťanské modlitbě slovy: „Ukaž mi, prosím, slávu svou!“

Mojžíš se modlil slovy křesťanské modlitby

Když se Mojžíš modlil a prosil Pána, Pán mu řekl: „Aj, místo u mne… postavím tě v rozsedlině skály“, „já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všecko dobré mé“, „a když tudy půjde sláva má… „přikryji tě rukou svou… „potom odejmu ruku svou, i uzříš hřbet můj“ (2M 33,21-23). A i když se každý člověk bude třást vystrašený tváří v tvář spalujícímu ohni slávy Páně v tento veliký den, tak [by měl vědět, že] dnes je místo u Jeho boku. Měli bychom tedy pozvat každého člověka, a já vás zvu dnes – přijďte a postavte se po Jeho boku, tváří v tvář tomuto spalujícímu ohni. Nebojte se. Tenkrát nebyl Mojžíš schopen snést v plnosti tento spalující oheň, ale Pán ve své lásce ho přikryl svojí dlaní a ochránil ho před následky slávy, kterou nemohl snést.

Velkým problémem onoho velkého dne bude, že lidé nebudou schopni snést Jeho slávu. Králové země, velcí tohoto světa, boháči, vůdcové a velitelé, každý otrok či svobodný člověk uteče do skal a hor, aby je skryly, a budou volat: „Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka. Nebo přišel den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostát?“ (Zj 6,16-17) Spalující Boží sláva zazáří nad zemí, a tito lidé ji nebudou moci snést. Ale dnes se nestrachujte. Pán říká: „aj, místo u mne“, místo „v rozsedlině skály“, protože tě postavím v rozsedlině skály“ a „přikryji tě rukou svou“ tak, abys mohl snést ten žár a očišťující moc mé slávy. Dnes onen spalující oheň mé přítomnosti vypálí veškerý hřích. „Přikryji tě rukou svou“ – uchráním tě před slabostí, která je v tobě, a která ti znemožňuje snést plnost mé slávy. A když v onen den odejme Pán svoji ruku, tak ti,

kteří přebývali po Jeho boku a byli očištěni ve spalujícím ohni, a byli vyzkoušeni a rozpáleni do bělosti, ti budou moci uzřít Jeho odkrytý obličej. Tehdy v plném jasu Jeho slávy, pohlédneme na Něho a „uzříme Ho takového, jaký je“.

Na Boží tvář bychom se měli upřeně dívat, s odkrytým čelem. Dokonce i nyní, můžeme spatřit Jeho tvář, protože Bůh skryl zničující moc své slávy v těle Ježíše Krista, aby světlo Jeho tváře ozářilo naše srdce světlem poznání. Když se díváme, do tváře Ježíše Krista vidíme Boží tvář a „My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřujíce, v týž obraz proměněni býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně“ (2K 3,18).

Ať tedy každý člověk uvítá toto slavné poselství, které Bůh posílá světu: „Vezměte Ducha svatého“, přivítejme požehnaného Ducha, který vytvoří změnu, díky které jsme proměňováni od slávy k slávě a jsme připravováni na setkání s Ním v onen veliký den. Prosme Ducha svatého a žádejme upřímně ty nejlepší dary, které udílí Duch svatý, když přichází. Žádejme duchovní dary, protože ty nás přibližují k dokonalosti v Kristu Ježíši. Pouze tímto způsobem budeme dokonalí v Kristu Ježíši a v Něm budeme připraveni na setkání s Ním, s takovým, jaký opravdu je“!

Bůh je oheň spalující - raduji se z toho

Bůh je oheň spalující a raduji se z toho. Náš Bůh přichází – mám z toho radost. Přichází uprostřed ohně spalujícího a raduji se i z toho. Přichází v celé své slávě a raduji se z toho. Je mi smutno, protože jsou lidé, na kterých se zjeví Pánův trest, ale raduji se, že přichází den, kdy veškerý hřích bude zničen naším Bohem, který je oheň spalující (Žid 12,29).

Bratři, jste připraveni? Jste hotovi, abyste Mu vyšli vstříc v onen den? Jestli ne, On vám říká dnes: „Aj, místo u mne“. Přijďte dnes a postavte se u mého boku. Zjevím vám plnost svojí slávy. „Já způsobím

to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všecko dobré mé“. A tam, kde máte nějakou vadu, která nemůže snést žár spalujícího ohně, který proniká do hloubky, přikryji vás svou rukou, až do doby, kdy bude po všem, tak abych vás mohl oddělit od každého hříchu a zachovat vás v onen slavný den.

Přivítejte tedy toho, který je ohněm spalujícím. Přebývejte v Jeho přítomnosti. Předložte Mu svůj život. Vezměte na vědomí, že On je oheň spalující – protože On je stále stejný. On se nikdy nemění. Radujte se z toho dnes. Přebývejte už dnes v tomto spalujícím ohni. A když onen veliký den v celé své slávě navštíví zemi, budeme se radovat. „Hle, náš Bůh“ A hle! Uprostřed chvějících se hor, každého ostrova mizejícího ze svého místa, země pohybující se od základů, nebes stáčejících se jako svitek, uprostřed více než ohlušujícího hluku a planoucího ohně, před Jeho tváří, jež je jako slunce, Jeho očí, které jsou jako plameny ohně – budeme se uprostřed toho všeho ještě i radovat? Ano – nechť je požehnaný Pán. Budeme se radovat, protože „hle, to je, náš Bůh“. Viděli jsme Ho už dříve, žili jsme s Ním, přivítali jsme Jeho laskavou očisťující přítomnost, živý plamen, kterým září Jeho oči, aby nás pronikl skrz naskrz a prozkoumal, zda nekráčíme cestou záhuby (Jemu odpornou). A když už nás Jeho spalující sláva očistila od hříchu a touhy hřešit, učinila nás služebníky spravedlnosti k posvěcení, poznáme, jaké požehnání a radost přinesl do našeho života. Když si uvědomíme, jaké je to požehnání, zvoláme: „Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás. On je Hospodin, jehož jsme očekávali; plesat a veselit se budeme v spasení jeho!“ (Iz 25,9). ■

Ti, kdo pohrdli Boží milostí, sklidí to, co zaseli. Bůh je zdrojem života a rozhodne-li se kdo pro službu hříchu, odděluje se od Boha, a tím se sám zbavuje života. Takový je »odcizen od Božího života« (Ef 4,18). Kristus praví: »Všichni, kteří mne nenávidí, milují smrt« (Př 8,36). Bůh je nechává žít a dává jim čas, aby se projevila jejich pravá povaha a ukázalo se, podle jakých zásad žijí. Potom sklidí následky své vlastní volby. Satan a všichni ti, kdo se k němu připojují, narušují svým odbojným životem soulad s Bohem natolik, že i sama Boží přítomnost je pro ně spalujícím ohněm. Sláva toho, jehož podstatou je láska, je zahubí. (Touha věků 541; DA 764).

Název originálu: **Our God is Consuming Fire**

Kázání, které přednesl A. T. Jones v Batle Creek Tabernacle 22.10.1898 a následně publikovaném v Review and Herald 24.1.-7.2.1899